

פעולה על ראית והכרת הטוב לזכר אוריה מש הי"ד

1. עושים סבב שכל אחת אומרת 2 דברים טובים שיש לה בחיים
2. משחקים פרה עיוורת (להעריך את מה שיש ולהודות על זה)
3. עושים סבב שכל אחת אומרת נס שקרה לה החניכות יחפשו דברים גדולים ואז מספרים להם סיפור עם מסר של להעריך לראות גם את הדברים הטובים הקטנים שקורים - מצורף
4. מירוץ שליחים (להעביר את הטוב הלאה)
5. סיכום וצופר - מצורף

דניאל היה עצוב ביותר שבו העבירו את סבתא שלו לבית האבות. היא לא יכולה להמשיך לתפקד לבדה, והוא, סטודנט צעיר על מלגה, לא יכול היה להפסיק ללמוד על מנת לטפל בה, ולא היה לו כסף לשכור עברה בתשלום. סבתא גידלה את דניאל מאז היה קטן, בן שלוש היה כשהוריו נהרגו בתאונת דרכים, והוא זכר אותם רק מהתמונות שהיו מונחות על הפסנתר בסלון של סבתא.

סבתא שלא הייתה צעירה כבר אז, לקחה את הנכד הקטן והפגוע אל ביתה וגידלה אותו באהבה ומסירות. היא הייתה כל עולמו והוא כל עולמה.

אנשי השירות הסוציאלי לא היו בטוחים שסבתא, שרק חודשים ספורים קודם לכן איבדה גם את בעלה, תוכל להסתדר עם הנכד הפגוע, וגם להתגבר על אובדנו של בנה היחיד. אבל סבתא הייתה מלאת אופטימיות וחיוכים, היא אמרה לעובדת הסוציאלית שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

במהלך השנים שבהם גידלה סבתא את דניאל היא חלתה בסוכרת, כליותיה נפגעו, היא הייתה צריכה לעבור דיאליזה, אבל אף אחת מהמכות שנאלו עליה לא גרמה לה לאבד את האופטימיות – הא תמיד אמרה שאין לה זמן לחשוב על מה שאיבדה, היא צריכה להתרכז במה שקיבלה.

בסלון של סבתא היה פסנתר. פסנתר גדול, שחור וישן. דניאל מעולם לא שמע את סבתא מנגנת על הפסנתר, אך הוא ידע שהיא ניגנה. על הפסנתר הייתה תמונה שבה הופיעה כסולנית בקונצרט, ומדי פעם הייתה מספרת לו זיכרונות מהתקופה שבה הופיעה על במה.

כשהיה צעיר, ניסה דניאל לנגן על הפסנתר, אבל הקלידים לא ניגנו. הוא הקיש עליהם והם השמיעו רק קול עמום. כל השנים חשב דניאל שהפסנתר מקולקל, עד לאותו יום שבו העביר את סבתא לבית האבות. זה היה היום שבו היה צריך לפנות את הדירה שלה.

הוא ארץ את בגדיה ואת התמונות שלה והעביר אותם יחד עם מעט רהיטים לחדר החדש שלה בבית האבות. סבתא ביקשה שיעביר גם את הפסנתר לחדרה החדש. ודניאל שכר מוכילים למלא את בקשתה.

כשהגיעו המוכילים וניסו להרים את הפסנתר, נשבעו לו האנשים שמעולם לא הריחו פסנתר כל כך כבד.

"מה יש בתוכו?" שאל אחד המוכילים. "אכנים?"

דניאל הרים את מכסה הפסנתר והביט אל תוכו. הפסנתר היה מלא פתקאות קטנות, מקופלות בשני קיפולים, חלקן לבנות, חלקן צבעוניות, חלקן הלהיבו עם השנים, חלקן גזורות וחלקן קרועות ממחברת או פנקס קטן.

דניאל פתח את אחת הפתקאות וקרא: "תודה אלוקים על הנס הקטן שעשית לי – ביקשתי שדניאל יבוא לבקר והוא הגיע". פתח דניאל עוד פתק וקרא: "תודה אלוקים על הנס הקטן שעשית לי – חשבתי שהמקרר התקלקל, התפללתי שזה לא יקרה ועכשיו הכל בסדר".

המשיך דניאל לקרוא בפתקים וכולם היו מלאים בתודות לאלוקים על הניסים הקטנים שקרו בחייה של סבתא שלו. כל דבר חיובי שקרה היה נס. דניאל עבר על עשרות ומאות פתקים, מאות ואולי אלפי ניסים קטנים, חלקם אירועים חשובים, חלקם רק אפיזודות חולפות בחיים.

חלפו שעות, המוכילים הלכו כבר, השאירו את דניאל ואת הפסנתר בסלון של סבתא. השליח בסלון היה מלא פתקאות שהוציא דניאל מתוך הפסנתר של סבתא, וכשהגיע לתחתיתו, נגעה ידו בפתק האחרון בו היה כתוב: "אלוקים, לקחת אליך את בעלי, את בני וכלתי – אבל הצלת את נכדי דניאל, אני כל כך מודה לך על הנס שעשית לי. עכשיו יש לי סיבה לחיו".

החיים שלנו מלאים בניסים, הבעיה שאנחנו לא יודעים לזהות אותם. אם נדע להוקיר את הטוב שבחיינו – על יום יהיה נס חדש. שבעצ"ה נדע להתעסק בטוב ובניסים שעושה לנו הקב"ה, ובלכות זה נצליח לחזק אצלנו מעלה זו, של הכרת הטוב

לקב"ה, לכריאה ולאנשים כולם, וכך נהיה אנשים טובים יותר!

